

Les curses i el Casero

Va ser l'edició que feia 28, s'hi van presentar 28 obres i a la primera votació el jurat en va escollir 16. «Elegir no és pas una feina fàcil, i menys quan passa, com aquest any, que hi hagi un nombre tan elevat d'obres de bon llegir». Ho deia Eva Vázquez a l'explicació exhaustiva i argumentada que va fer sobre el veredict, un cop vam saber que *A la roda de la fira*, de Ricard Biel, de Sabadell, havia guanyat el premi Just Casero de l'any 2008 i que *Set mesos*, d'Esteve Miralles, de Badalona, n'havia quedat finalista. És veritat. Elegir no és una feina fàcil, però tampoc no ho acaba de ser escriure un article sobre un premi literari que s'ha concedit el 30 d'octubre, sabent que no podrà ser llegit fins passats dos mesos. Vaig dir-ho així mateix a un membre del jurat: «Necessito que em diguis alguna cosa per a un article sobre el Casero que publicarem el mes de gener». «Vés a fer punyetes», em va contestar. Un altre dels del jurat va explicar-me que no hi havia hagut una defensa unànime de cap obra concreta i que la decisió havia anat sempre molt frec a frec. I no tan sols entre les dues obres finalistes. «La discussió ha durat més de dues hores. Al final, un dels cinc membres ha baixat del burro i la cosa ha acabat en un tres a dos». Si hi sumem el sopar –el jurat del Casero té

Als dos costats del Montgrí

En els últims tres mesos de l'any passat van arribar a les llibreries una novel·la relacionada amb l'Estartit i una altra amb l'Escala. La primera, *La família del meu pare*, és l'última de Lolita Bosch, la més clarament biogràfica. A l'Estartit és on viuen un oncle i una àvia paterna de la narradora. L'altra, *Petons de diumenge*, és de Sílvia Soler i va guanyar el premi Prudenci Bertrana 2008. Valèria Isern, la protagonista, és el correlat literari de Carme Guasch, mare de Soler, escriptora figuerenca que va estar molt vinculada amb el Casino Menestral i amb Fages de Climent. Com ella i com quasi totes les dones dels anys cinquanta, Isern renuncia al seu futur professional per dedicar-se a la família. Llavors, l'Escala –el lloc on viu– no era encara una població turística. El món d'avui tot just si estava començant a treure el cap. Però no des de dalt del Montgrí, sinó des del nord, passades les muntanyes que ajunten les terres de l'Empordà amb Europa.

per norma no deliberar mentre sopa–, doncs, tot plegat devia durar força més de tres hores. En la cerimònia de lliurament del premi a la sala La Planeta, Ricard Biel va explicar que s'ha presentat al Casero quatre cops. Esteve Miralles, com a mínim, dos. Després de recordar que Josep Pastells en té el rècord perquè havia hagut de presentar-s'hi set cops per poder guanyar-lo, Guillem Terribas hi va afegir que el premi té una llarga tradició de guanyadors que han hagut de presentar-s'hi més d'una vegada. Va relacionar aquest fet amb la independència del Casero, «diferentment del que passa al cinquanta per cent dels premis», segons havia dit el guanyador. No ho sé; a mi em sembla que aquest fet té més a veure amb el que són l'art, la literatura o els llibres, perquè, pel que fa a la qualitat, quan una obra està ben escrita, no té tanta diferència amb una altra obra que també estigui ben feta. No deu ser també, doncs, que els escriptors –igual que els pintors o els músics, posem-hi–, encara que es presentin a un premi, no són exactament el mateix que uns corredors que participen en una cursa?